

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) N. M.**, nar. „X“, **b) nezl. S. M.**, nar. „X“, oba státní příslušnost Afghánistán, oba zajištěni v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, PSČ 190 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2015, č. j. KRPU-189677-29/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se ve společné žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2015, č. j. KRPU-189677-29/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce a) dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, s tím, že doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody, který nastal dne 1. 9. 2015 v 17:15 hodin.

V žalobě žalobci předně namítli, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť jim hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to ze strany Islámského státu, díky čemuž byli žalobci nuceni uprchnout s celou svojí rodinou do Iránu, kde ale neměli možnost legalizovat svůj pobyt. Vycestování zpět do Afganistanu tak není možné a odpadá důvod zajištění. Podle žalobců žalovaná neposoudila, je-li výkon

správního vyhoštění alespoň potenciálně možný a nezabývala se možnými překážkami správního vyhoštění, čímž zatížila svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. V tomto směru žalobci odkazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 79/2010 - 150. Za druhé žalobci uvedli, že žalovaná nedostatečně prokázala nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění, a odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 9 As 152/2013, který vyžadoval dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, jde-li aplikaci ust. § 124 odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu, co představuje takové dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí, se dle žalobců vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2009, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59. Pouhé překročení státních hranic v situaci, kdy žalobci neměli jinou možnost, nelze považovat za hrubé porušení zákona. Vedle toho žalobci nesouhlasili s dobou stanoveného omezení svobody na 90 dnů. Tato délka zajištění neumožňuje podle přesvědčení žalobců dostatečný soudní přezkum. V tomto smyslu se dle žalobců vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 7 As 97/2012 - 26, podle něhož je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. A konečně žalobci namítali, že žalobou napadené rozhodnutí jim nepřiměřeně zasahuje do rodinného života a do práva na osobní svobodu nezletilého žalobce b), u něhož nebyl dostatečně posouzen nejlepší zájem dítěte. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaná k věci uvedla, že žalobci ačkoliv vyslovili obavu o svůj život, neměli zájem požádat o mezinárodní ochranu v Maďarsku ani v České republice, třebaže jim to bylo výslovně nabídnuto, a dokonce neprojeвили ani úmysl požádat o mezinárodní ochranu formou azylu v Německu, přestože od prvopočátku měli v úmyslu cestovat do Německa, kde chtějí studovat a pracovat. Nebyl tedy dán důvod se domnívat, že nebude moci alespoň potencionálně být naplněn účel zajištění. Navíc sám žalobce a) do protokolu o vyjádření účastníka uvedl, že pokud mu zastupitelský úřad jeho vlasti pomůže, ať je vyrozuměn o jeho zajištění a dané situaci, což svědčí o tom, že žalobci nemají obavu ze strany státu jejich původu. Správnost úvah a závěrů pak potvrzuje i následně vydané závazné stanovisko k možnosti vycestování. Dále žalovaná zdůraznila, že existence nebezpečí maření či ztěžování správního vyhoštění je zřejmá, neboť žalobci si byli vědomi, že cesta z Iránu do Německa za úplatu převaděčům bez dokladů a patřičným pobytových oprávnění byla nelegální, přičemž jejich neochota k legalizaci pobytu v jiné než cílové zemi taktéž nenasvědčuje skutečnosti, že by žalobci dobrovolně setrvali na území České republiky do realizace správního vyhoštění. Svým jednáním žalobci prokázali, že k dosažení svého cíle nemají zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva. Z jednání žalobců, a to zejména v případě žalobce a), lze usuzovat na vědomé uvádění nesprávného data narození při prvním kontaktu s Policií ČR a na neochotu přijmout nabídnuté pomoci ze strany České republiky v podobě možnosti požádat o mezinárodní ochranu, z čehož je dán dostatečný reálný předpoklad nebezpečí nebo ztěžování výkonu správního rozhodnutí. K námitce týkající se stanovení doby zajištění žalovaná uvedla, že Nejvyšší správní soud vycházel z délky trvání řízení o ochraně práv cizinců podle ust. § 200o až 200u o. s. ř. u civilních soudů. Tato právní úprava byla zrušena s účinností od 1. 1. 2014, kdy byl zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců dle ust. § 129a zákona o pobytu cizinců. Cizinec je tak oprávněn podat policii

žádost o propuštění ze zařízení, o které policie rozhodne bez zbytečného odkladu, a je povinna poučit jej o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění a o žalobě musí správní soud rozhodnout do 7 dnů. Dále je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají, a to po celou dobu zajištění. Soud ve věci propuštění ze zajištění musí rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů, tedy nikoliv v délce 2 a více měsíců, z čehož v uvedeném rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud. Shodně podle žalované uváděl i rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 Azs 33/2015 - 58. Dále žalovaná uvedla, že v případě žalobce b) se v žádném případě nejedná o zbavení osobní svobody, když žalobce b) je v zařízení pro zajištění cizinců umístěn společně se svým zajištěným bratrem, a to na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců. Navíc oba žalobci ve správním řízení uvedli, že chtějí zůstat pohromadě, i když žalobce a) bude zajištěn. V daném případě tak žalovaná ve vztahu k žalobci b) jednala v souladu s projevenou vůlí žalobců. Rozhodnutím o zajištění žalobce a) nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce b). Podle žalované bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s platnými předpisy a bylo náležitě odůvodněno. Žalovaná proto navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a zástupkyně žalobců nenavrhla ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně soud musí konstatovat, že žalobci v žalobě neopodstatněně uváděli, že došlo k jejich zajištění. Žalobou napadeným rozhodnutím, jak výslovně vyplývá z jeho výroku, totiž byl zajištěn za účelem vyhoštění toliko žalobce a) a nikoliv i žalobce b). Na žalobce b) v důsledku zajištění jeho staršího bratra, tedy žalobce a), tak dopadalo pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem. Pokud k ubytování dojde, pobývá tento cizinec v zařízení v režimu ubytovaného cizince. Zákon také výslovně uvádí, že je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k jeho projevu vůle. Může přitom zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Ubytovaní žalobce b) v žádném případě nebylo nevyhnutelným důsledkem zajištění jeho bratra, tedy žalobce a), a výrazně záviselo na vůli žalobce a) a i žalobce b), když oba shodně uvedli, že chtějí zůstat pohromadě, ačkoliv žalobce a) bude zajištěn. Rozhodnutím

o zajištění žalobce a) tedy nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce b).

Dále soud uvádí, že podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.*

Podle ust. § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*

V obecné rovině lze se žalobci souhlasit v tom směru, že správní orgán má povinnost zabývat se v rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince totiž nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné následně uskutečnit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010 - 150, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2524/2012, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu také dostupná na www.nssoud.cz). Ze závěrů rozšířeného senátu pak vycházel Nejvyšší správní soud i v žalobci citovaném rozsudku ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150.

V souzeném případě dospěl soud k závěru, že žalovaná výše nastiněným požadavkům ve svém rozhodnutí dostála. Napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným, protože neshledal, že by se žalovaná otázkou, je-li výkon správního vyhoštění v případě žalobce a) potenciálně možný, nezabývala, jak žalobci namítali. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně str. 4 až 6) vyplývá, že žalovaná hodnotila žalobcem a) uváděné skutečnosti z toho pohledu, zda brání ve výkonu správního vyhoštění. Konkrétně se zabývala žalobcem a) předestřenými skutečnostmi o okolnostech opuštění jeho vlasti a vědomého ilegálního odchodu do Íránu a odtud přes Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko, Maďarsko, Rakousko až do České republiky s úmyslem dostat se bez cestovních dokladů a víza, tj. ilegálně, až do Německa, kde chtěl se svým bratrem, tedy žalobcem b), studovat a pracovat, a dovodila, že žalobce svou situaci řešit jiným způsobem, např. v první bezpečné zemi Evropské unie, tedy v Řecku, měl možnost požádat o ochranu ve formě mezinárodní ochrany – azylu. Žalovaná pak dospěla k závěru, že v době rozhodování o zajištění nebyla schopna přiměřeně posoudit překážky, které by realizaci vyhoštění žalobce bránily, a předání je tedy potenciálně možné. Žalovaná také hodnotila (viz str. 6), zda má žalobce a) nějaké blízké příbuzné žijící na území České republiky, zda si měl možnost k České republice vytvořit úzké vazby, že je zdravý a v produktivním věku. Uvedené skutečnosti hodnotila z pohledu, zda nebrání realizaci vyhoštění žalobce do země původu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. jestli by správní vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí tak z pohledu uplatněného žalobního bodu není nepřezkoumatelné. Žalobci přitom vůči závěrům

žalované o potenciálně možné realizaci správního vyhoštění a přiměřenosti jeho dopadů ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců neuplatnili konkrétní výhrady. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že tvrzení žalobců o jejich strachu z Islámského státu, pro který museli opustit Afganistán a odejít do Iráku, se poprvé objevilo až v žalobě, aniž by bylo jakkoli doloženo. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce a) se o žádných obavách z Islámského státu v rámci správního řízení vedeného s ním před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nezminil. Jeho obavy z Islámského státu tak nelze chápat jako překážku správního vyhoštění, která by byla v době rozhodování o zajištění známa nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšla najevo. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat něco, o čemž nemohl mít v době vydání rozhodnutí povědomost. Je tak možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány a ze strany žalobce a) ani tvrzeny žádné důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitky v tomto směru tedy soud neshledal důvodnými.

Pokud v další žalobní námitce žalobci namítali, že nebylo dostatečně prokázáno nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním rozhodnutí, tak k tomu soud uvádí, že soud se plně ztotožnil se závěry žalované o naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce a) podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Kromě první zákonné podmínky, kterou je doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce, byla naplněna rovněž druhá zákonná podmínka, tedy že u žalobce a) je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zcela případně poukázala na to, že již při odchodu z území Afganistanu si byl žalobce a) vědom toho, že na území států Evropské unie bude vstupovat bez průkazu totožnosti, bez platného cestovního dokladu, bez potřebných povolení k pobytu, tedy neoprávněně. To vše za pomoci převaděčů, za našetřené finanční prostředky, s jediným cílem, a to dostat se do Německa. Není přitom pravdou, že by žalobci neměli jinou možnost, než překročit hranice států Evropské unie včetně České republiky nelegálně. Ze skutečností uvedených žalobcem a) vyplývá, že se na tuto variantu jako jedinou spolu s bratrem, tedy žalobcem b), připravovali, včetně uposlechnutí rady snižovat svůj faktický věk. To, že žalobci nevyužili možnosti požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky, ačkoliv o tom byli řádně poučeni, posiluje přesvědčení, že jejich jediným cílem je dostat se za každou cenu na území Německa, a to právě při vědomém porušení vnitrostátních předpisů jednotlivých států Evropské unie včetně České republiky. Závěru o tom, že žalobce a) nebude dobrovolně respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, svědčí fakt, že to je nejen v rozporu s jeho původním plánem vycestovat výlučně do Německa, ale že takový postup je fakticky neuskutečnitelný. Žalobce a) nemá žádný cestovní doklad a vízum, nemůže legálně cestovat a nyní již ani spolu se svým bratrem, tedy žalobcem b), nemají dostatečné finanční prostředky, aby mohli sami legálně opustit území České republiky, aniž by tím opět porušili právní předpisy sousedních států Evropské unie. Zdejší soud se proto ztotožňuje se závěrem žalované, že případný dobrovolný návrat žalobce a) spolu s jeho bratrem, tedy žalobcem b), do Afganistanu, popř. do Iránu, kde žijí jejich rodiče, se jeví jako vyloučený. To vede k přesvědčení, že zde existuje nebezpečí, že by žalobce a) mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pro úplnost soud dodává, že mu jsou známy závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. As 152/2013-34, jakož i ze dne 24. 4. 2006, č. j.

4 Azs 234/2005-59. Soud je však přesvědčen, že žalovaná v konkrétním případě žalobce a) dostatečně hodnotila právě okolnosti jeho individuálního případu z pohledu reálného nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že jediným důvodem pro rozhodnutí o zajištění nebylo jen nelegální překročení státních hranic žalobcem a), ale i řada ostatních okolností, zejména týkajících se jeho odchodu z Afghánistánu a následně z Iránu, dále týkajících se jeho úmyslu vycestovat právě a toliko do Německa, a to nelegálním způsobem, bez dokladu prokazující totožnost žalobce a), dále bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu, prostřednictvím placených převaděčů, a také zvážení konkrétní finanční situace žalobce a), jež žalovanou ve svém souhrnu vedla k závěru o naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce a) za účelem správního vyhoštění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dále soud uvádí, že neshledal důvodnou ani žalobní námitku ohledně stanovené délky zajištění, neboť se plně se ztotožňuje s argumenty, které žalovaná uvedla ve vztahu k žalobcem citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, v písemném vyjádření k žalobě. Uvedený rozsudek totiž vycházel z premisy, že řízení o ochraně práv cizinců podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. u civilních soudů často trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců. V rámci rekodifikace soukromého práva byla mimo jiné zákonem č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva, účinným od 1. 1. 2014, zrušena celá právní úprava obsažená v ustanovení § 200o až § 200u o. s. ř. Byl sjednocen postup pro řízení o žádosti cizince o propuštění tak, že nadále bude o žádosti rozhodovat nejprve Policie ČR a následný přezkum soudem bude zajištěn prostředky správního soudnictví podle s. ř. s. Zároveň byl s účinností od 1. 1. 2014 do zákona o pobytu cizinců zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení zakotvený v § 129a zákona o pobytu cizinců. Podle této úpravy je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Policie cizince poučí o oprávnění podat ve správním soudnictví žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. O žalobě proti nepropuštění cizince ze zařízení je pak přípustná správní žaloba, o které musí správní soud rozhodnout podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 7 pracovních dnů. Podle § 126 písm. b) zákona o pobytu je policie povinna poučit cizince o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Dále je policie povinna podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Vzhledem ke změně právní úpravy tak již soud nemůže rozhodovat o propuštění ze zajištění (zařízení) dva a více měsíců, ale musí tak učinit ve lhůtě 7 pracovních dnů. Závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 97/2012-26 tak na daný případ aplikovat nelze.

Z uvedeného tedy plyne, že soudní přezkum důvodů trvání zajištění je zaručen, a z tohoto pohledu nelze mít stanovenou dobu zajištění na 90 dnů za nepřiměřenou, a tedy za nezákonnou. Shodně se ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 Azs 33/2015-53, který aproboval obdobné závěry vyslovené v rozsudku

Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2015, č. j. 75 A 5/2015-45 (dostupný na www.nssoud.cz). A též vyslovil, že konkrétní maximální délku zajištění nestanoví ani zákon o pobytu cizinců, nelze ji dovodit ani z Dublinského nařízení a ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V daném případě navíc nelze pominout skutečnost, že žalovaná ve vztahu k žalobci a) musí ještě ověřovat totožnost žalobce ve spolupráci s tamními úřady v Afganistánu, za účelem zajištění náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci jeho vyhoštění, jak bylo konstatováno v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že díky vyhrocené a nepřehledné situaci v Afganistánu, se stanovená doba trvání zajištění na 90 dnů jeví jako přiměřená, s ohledem na to, že poskytování součinnosti ze států třetího světa, mezi které Afganistán patří, není pružné a rychlé, když se pohybuje v rádech mnoha týdnů či dokonce i několika měsíců (zpravidla 40 až 60 dnů). V této souvislosti soud podotýká, že jen pouhé obstarání letenky či vyjednání průvozu cizince přes státy Evropské unie, kdy je zajištěna bezproblémová komunikace s domovským státem cizince při jeho repatriaci, samo o sobě obvykle trvá 30 dnů, což není případ žalobce a), neboť u něj je ještě zapotřebí ověřovat jeho totožnost v zemi původu a vystavovat mu náhradní cestovní doklad. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že délka zajištění cizince za účelem správního vyhoštění byla v daném případě dostatečně odůvodněna a samotnou dobu zajištění shledal soud přiměřenou skutkovým okolnostem daného případu. S ohledem na výše uvedené shledal soud i námitku žalobců vztahující se ke stanovení délky zajištění žalobce a) za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí přitom není ani v části týkající se stanovení konkrétní doby zajištění nepřezkoumatelné, když v něm bylo dostatečným způsobem rozvedeno, jaké jednotlivé okolnosti žalovaná zvažovala při konkrétním stanovení délky zajištění ve smyslu § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Konkrétní výhrady proti zde uvedeným skutečnostem s vlivem na realizaci správního vyhoštění žalobci opět nevznegli.

Žalobci rovněž nedůvodně namítali, že žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejich rodinného života a osobní svobody žalobce b). Již výše soud konstatoval, že předmětným rozhodnutím byl zajištěn toliko žalobce a) a žalobce b) nebyl v žádném případě omezen na osobní svobodě, přičemž ubytování žalobce b) v zařízení pro zajištění cizinců společně s jeho zajištěným bratrem, tedy žalobcem a), a to na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, je primárně výsledkem shodného rozhodnutí obou žalobců. V daném případě pak žalobci neopodstatněně namítali, že žalobou napadené rozhodnutí jim nepřiměřeně zasahuje do jejich rodinného života, když oba zůstali pohromadě i přes zajištění žalobce a) a vzájemně jsou jedinými blízkými rodinnými příslušníky, kteří pobývají na území České republiky. Rodiče žalobců dle jejich sdělení pobývají nadále v Iránu s ostatními rodinnými příslušníky, přičemž žalobci nemají manželky ani děti, od kterých by byli v důsledku zajištění žalobce a) odloučeni. Žalobou napadené rozhodnutí je proto přiměřené v důsledku minimálního dopadu na rodinný život žalobců.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 14. října 2015

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová